

Proa

SEBASTIÀ ALZAMORA

Ràbia

SEBASTIÀ ALZAMORA

RÀBIA

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: gener del 2022

© 2021 Sebastià Alzamora i Martín
Publicat per acord amb UnderCover Literary Agents

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions, SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-916-0
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.491-2021
Composició: Realització Planeta

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

ÍNDEX

PRIMERA PART

U	9
Dos	43
Tres	77

SEGONA PART

U	101
Dos	151

<i>Nota de l'autor</i>	195
------------------------	-----

U

Era difícil obrir-se pas a la primera línia. Sobre-tot als capvespres, quan hi anàvem a passejar na Taylor i jo. Hi havia les terrasses plenes de gent, els banyistes que anaven i venien de l'arena al passeig marítim, els patinets elèctrics veloços que jugaven a esquivar-nos al darrer moment, els corredors que sortien a fer quilòmetres passeig amunt i avall, els negres que anaven de taula en taula intentant vendre bijuteria, rellotges, souvenirs. Les noies ja vestides per sortir de nit, els nois que se les miraven arrambats a les palmeres, braços plegats i somriures que volien ser incitadors, ulleres de sol posades nit i dia. La ferum de les gofres i de les graelles, les olors de crema solar, els perfums exagerats i el salobre, les parades de batuts, de gelats, de suc i de begudes energètiques, la música electrònica i el reggaeton a tot volum. Converses

que anaven a crits i parelles ja madures, o ancianes, que s'estimaven més beure sense dir-se res, concentrats cadascun en els seus pensaments o amb la ment en blanc, mirant i no mirant l'esplet de colors de la posta de sol damunt la línia de l'horitzó.

No calia passar-hi, i tanmateix hi passàvem cada dia. Al matí sí que anàvem al Parc de la Ribera, però el passeig de capvespre el fèiem per la primera línia. Crec que a na Taylor la distreia aquell xivarri, i a mi, al capdavant, també m'agradava. D'alguna manera m'atreia el contrast entre els ocres i els rosats del cel i els neons ja encesos dels locals, i d'alguna manera m'atreien també els hotels i els blocs d'apartaments de deu i dotze altures, al costat de les poques casetes de pescadors que quedaven a Bellavista. Alguns dels hotels tenien més de cinquanta anys i formaven part del primer esclat del turisme, però havien estat reformats recentment i tornats a presentar com a hotels boutique de quatre i cinc estrelles, amb una situació privilegiada a peu de platja. Els alemanys o els anglesos o els francesos o els italians que es deixaven seduir per les fotografies a internet pagaven per un hotel o un apartament de categoria alta, però després es trobaven allotjats en un edifici envellit i atrotinat per dins, i situat enmig d'una zona de botigues de

tatuatges, table dance, puticlubs i biergartens. Era divertit veure els europeus jubilats d'alt poder adquisitiu, o els joves matrimonis amb criatures, sortint a passejar al capaltard amb parsimònia, envoltats de trilers, fulanes, camells, venedors de llaunes de cervesa, la majoria, per descomptat, disposats a robar-los la cartera o el bolso al primer descuit. Associava la primera línia, l'associó encara ara, amb un record: el d'un alemany que va eructar i va escopir, tot a la vegada, quan na Taylor i jo li passàvem pel costat.

Tanmateix no l'evitava, la primera línia, al contrari. Pensava que tal vegada toparia en Caminada, que de tant en tant es deixava caure per Bellavista i, quan ho feia, passava revista a alguns bars que jo també freqüentava, entre els quals el local d'en Miro. En Caminada era periodista, i sostenia que, en aquells locals, de vegades hi trobava material per als seus reportatges. Potser sí, o potser només hi anava a beure, i a mirar les noies. A mi m'agradava xerrar-hi, perquè era dels pocs a Bellavista amb qui podia parlar en català, i perquè li agradava na Taylor. Hi havia gent que se n'apartava, perquè molts tenen por dels gossos grans, però en Caminada li acaronava el cap i no protestava quan ella s'aixecava dreta i li posava les potes del davant damunt el pit, que era la seva

manera de saludar els amics: i els amics, per a na Taylor, eren totes aquelles persones amb qui jo m'aturés a xerrar, ni que fos breument. En Caminada era un home alt, però na Taylor, quan s'aixecava, arribava quasi al metre vuitanta.

Si no hi havia en Caminada, el local d'en Miro sempre oferia altres al·licients. En Miroslav —però tots li dèiem Miro— i la seva dona, na Vera, eren serbis i feia una colla d'any que s'havien establert a Bellavista. El negoci, només en feia un, d'any, que l'havien obert. En part era un bar, i en part també era un tattoo, una botiga de tatuatges, perquè tant na Vera com en Miro havien treballat abans en un d'aquests establiments. De fet, s'hi havien conegut. Ell era un home fort i tenia un aspecte que intimidava. Després, però, era de tracte agradable, no reia mai però procurava ser cordial. Ella tenia una bellesa vulgar i un somriure bonic, i oferia sempre uns pastissos molt dolços que acabava de treure d'un forn elèctric. El local no tenia nom, o no recordo que en tingués, però oferia l'avantatge d'una petita barra instal·lada a una finestra, de manera que podíem prendre les consumicions al carrer. Això, a Bellavista i a l'estiu, era d'agrair sobretot al capvespre, quan minvava la calorada i bufava una mica de brisa. A més, els fumadors podien encendre tranquils les

seves cigarretes. Jo havia deixat de fumar, però amb na Taylor estàvem millor al carrer que dins un bar. De dia servien cafè i l'acompanyaven amb un dels pastissos que feia na Vera, i que s'ha de reconèixer que li sortien deliciosos.

Aquell dia en Caminada estava d'un humor excel·lent, com per altra banda era habitual en ell. «Has vist aquests?», em va preguntar. Es referia a una colla d'alemanys, potser una vintena, homes i dones, que passaven per sota el carrer del Pernil, vint passes més amunt de la barra d'en Miro i na Vera, desfilant com una comparsa de carnaval. Anaven disfressats de nazis, a jutjar per les gorres militars que lluïen al cap, amb àguiles i calaveres de llautó incrustades. També duïen aquests mateixos símbols estampats en unes banderes negres i en una pancarta amb la qual simulaven la capçalera d'una manifestació, i on també s'hi llegien unes lletres: Waffen SS. Anaven gatíssims, reien i cridaven. Duïen un altaveu connectat a un mòbil i feien retronar la música a un volum endimoniat. Les dones anaven vestides amb pareos, la majoria duïen la part de dalt del biquini, però n'hi havia dues o tres que ensenyaven els pits. Els homes anaven amb les bermudes i les xanquetes, i molts duïen també el pit descobert, o camises hawaianes desabotonades. La calor era humida, en-

ganxosa, i feia dies que durava. Dos dels homes, a més de la gorra nazi, duïen també uns sostens amb uns pits femenins de broma, molt grossos, i els feien botar al ritme de la música mentre engolien cervesa o se la tiraven per damunt el cap i els pits postissos. «Com a *Watchmen*», vaig dir. «*Watchmen?*», va repetir en Caminada. «Un còmic dels anys vuitanta», vaig contestar, «després se n'ha fet una pel·lícula i una sèrie de televisió, però el còmic original era millor». «Ah», va respondre en Caminada.

Alguns dels membres de la comparsa es van aturar al Deutscher Kiosk, un petit supermercat que en aquella època de l'any estava obert les vint-i-quatre hores i on els alemanys solien comprar fruita, tabac, condons i alcohol. Les botelles, després de buidar-les, quedaven tirades pel carrer, o a l'arena de la platja, juntament amb les restes de fruita i els condons usats. Hi havia uns esglaons per entrar i sortir del Deutscher Kiosk, i un dels que duïen els pits de broma hi va ensopegar i va caure a terra tan llarg com era. Va escampar la cervesa, que va bombollejar breument i es va evaporar damunt el paviment reescalfat. També li va caure una bossa de préssecs d'aquests que en diuen paraguaïans, que van rodolar; no tardarien a ser esclafats per la gentada i el trànsit. El

nazi de pega caigut davant del Deutscher Kiosk i els seus companys i companyes que l'envoltaven van restar aturats enmig de la via gesticulant i morint-se de riure, amb la música a tot volum, fins que van generar un embús del qual no van ser conscients fins que no van començar a sonar els clàxons. Aleshores van ajudar el seu amic a posar-se dret i van continuar el seu camí, ballant i rient, i obstruint el pas dels vehicles. Sens dubte es dirigien al Megapark, una discoteca a cel obert que es trobava a no més de dos-cents metres del carrer del Pernil, on podien beure tota la nit i tenien actuacions de cantants i grups que havien sortit als concursos musicals de la tele alemanya.

«Són una cosa extraordinària», va celebrar en Caminada, mentre perdiem la comparsa de vista. Nosaltres érem a la part de baix del carrer Bartomeu Salvà, que era el nom vertader del carrer del Pernil, anomenat així perquè més amunt hi havia un bar, el San Siro, que tenia a la façana un neó que representava la silueta d'una cuixa de porc. Per algun motiu els carrers d'aquella zona tenien noms religiosos, o bé extrets de la història de l'imperi romà. Convivien la Missió de Santa Bàrbara, el llac Trasimè, el general cartaginès Anníbal o la Missió de San Diego, en una mescla d'episodis històrics sense raó de ser. El punt de referència

del carrer del Pernil era un biergarten de grans dimensions anomenat Bierkönig, que també treballava les vint-i-quatre hores, servint gerres de cervesa i salsitxes a la planxa. Aquella part del carrer era només per a vianants. De cop i volta, tan aviat com es van allunyar els alemanys de la comparsa nazi, van aparèixer davant del Bierkönig un grup de negres proveïts de timbals, i van iniciar una furiosa batucada. Al Niagara, que era la terrassa que hi havia al davant del Bierkönig, les famílies preniën una copa abans d'anar a sopar. Alguns es van mirar divertits l'arribada dels negres amb els instruments de percussió, d'altres ho van fer amb disgust. Un dels al·licients per anar al local d'en Miro era la música: hi podies escoltar des de John Mayall fins a David Bromberg, des de Cécile McLorin Salvant fins als Beasts of Bourbon. Però si al carrer es posaven pesats amb les batuques, l'encant de la música —que era escollida per na Vera i en Miro— es perdia sense remei.

A la barra, en Paco intentava explicar a na Bali com es guanyava la vida. L'atenció d'en Caminada es va desviar cap a aquella conversa, i se n'hi va endur també la meva, tot i que jo ja sabia a què es dedicava en Paco. Restaurava mobles, i també portes i persianes, als xalets dels alemanys rics, els del Verí, una zona que s'havia repoblat amb es-

trangers adinerats una vegada en van haver estat erradicats els pescadors i els trencadors de marès que, antigament, treballaven a la pedrera. Anava on el demanessin amb les seves eines, que principalment eren draps, paper de vidre, un joc d'espatules, gasoil i oli de llinosa, i es posava a rascar la fusta envellida de la superfície que calia tornar a la vida —o, si més no, a un aspecte presentable. Rascar i untar, rascar i untar. Com que sempre hi havia més feina amb portes i persianes que no pas amb mobles, resultava més pràctic que en Paco es desplaçés a la casa en qüestió que desmuntar les peces per endur-se-les. A més, en Paco tampoc no tenia un vehicle per transportar-les: hauria hagut de manllevar-lo, i això ho complicava tot. No podia llogar-lo, el vehicle, perquè, en un judici ràpid per alcoholèmia, la jutge li havia retirat el carnet per dos anys, i d'això encara no en feia ni vuit mesos. A més, en Paco ja tenia antecedents, de quan havia estat a la presó per haver agredit un gitano de la Banya. Aquesta història sí que la coneixíem na Bali i jo, i tots els habituals del local d'en Miro, però en Caminada encara no la sabia. «Explica-li això a en Caminada», va riure na Bali. Aleshores na Taylor se li va acostar i li va fregar el cap als genolls, com solia fer quan na Bali reia. A na Taylor li agradava el riure de na Bali, que era

un riure fresc, i li agradava que hi hagués alegria al seu voltant, i ho agraiïa fregant el caparrot per les cames o els genolls de les persones. A na Bali també la complaïa que na Taylor li fes cas, i la corresponia acaronent-la, o fent-li pessigolles sota el coll o darrere les orelles, i dient-li paraules amables, com qui es dirigeix a un infant. Aleshores, na Taylor mig tancava els ulls grans i obscurs, i s'espolsava contenta. En general, per a mi les persones es podien dividir entre aquelles que acceptaven de bon grat que na Taylor els fregués el cap per les cames o els genolls, i aquelles altres que ho trobaven molest. A mi, per altra banda, també m'agradava el riure de na Bali.

«Estàs boja, què vols que li expliqui a aquest home», va protestar en Paco, però al cap d'un moment ens va tornar a contar la història, perquè era la millor que tenia. Com que va ser addicte bastants d'anys a la cocaïna, es va convertir en un assidu de la Banyà. Aquell grapat de xaboles era, com sabia tothom, el punt de referència de la distribució i venda de drogues a l'illa, tot i que a Bellavista també hi havia els locals d'en Cursach, com el Megapark, o els dels germans Pascual, com el Bierkönig o el San Siro del carrer del Pernil. Ho sabia també la policia, que estava comprada fins al punt que els agents feien feina per a ells, i s'ocu-

paven de treure de circulació els traficants espontanis que tenien l'ocurrència d'intentar instal·lar-se a la zona. A Bellavista, fins el més humil dels camells i fins el darrer gram de coca havien de comptar amb el vistiplau dels Pascual o d'en Cursach, depenent de quins carrers parléssim, perquè se'ls havien repartit, després de bastant de temps de disputes. Ara bé, els gitanos de la Banya eren una altra cosa. Les xaboles eren el gran supermercat de la droga, i fins i tot en Cursach i els Pascual sabien que havien de respectar-lo, si no es volien veure emmerdats en una guerra amb els gitanos que no els reportaria cap benefici, i sí un munt de maldecaps.

Naturalment, tot això en Caminada ja ho sabia. «Però conta-li la teva història», va insistir na Bali, que va tornar a riure i a gratar les orelles de na Taylor. I en Paco es va posar per fi a explicar com, una nit que havia acudit a la Banya a cercar material, es va barallar amb uns gitanos i els va acabar atropellant amb la furgoneta, perquè en aquella època sí que conduïa una furgoneta. Recordava detalls d'aquella nit, en Paco, com ara que hi havia una cua molt llarga de cotxes al camí sense asfaltar que duia al poblat, i que —com sempre— n'hi havia de tot tipus: cotxes barats, cotxes plens d'estudiants, i cotxes

de gamma alta conduïts per gent amb diners. Al poblat també se n'hi movien molts, de diners, i era sabut que dins moltes de les xaboles, sota les rajoles o dins els matalassos, els gitanos hi guardaven els feixos de bitllets. «La Banya és un espai de democràcia, posa tothom al mateix nivell», va bromejar en Caminada, i en Paco es va esforçar per mig riure però na Bali va mirar en Caminada i en Paco com si els faltés un bull.

En Paco recordava més coses, com ara que es veien tot d'estels al cel, i que fins i tot havia vist un estel fugaç. Recordava també una olor de nit i de terra banyada, però en canvi —a pesar que s'hi havia esforçat— era incapaç de fer memòria del motiu pel qual s'havia discutit amb els gitanos. Recordava només que va pujar sulfurat a la furgoneta, que la va engegar, que els gitanos no sortien del davant, i que estaven drets al costat d'uns bidons metàl·lics encesos —a la Banya hi havia sempre bidons metàl·lics encesos—. Que va accelerar a fons, que les rodes van aixecar un nigul de pols i grava, que va veure caure els bidons i els dos gitanos i que podia sentir els crits i els insults mentre fugia de pressa, sense encendre els llums expressament, perquè no li veiessin la matrícula. Que quan va arribar a casa dels pares —en Paco ja no era jove, però passava intervals, de vegades

llargs, al domicili familiar— ja l’esperava la policia, i que tan bon punt com va baixar de la furgoneta li van requisar la cocaïna i el van fer pujar al furgó policial. Que se’l van endur emmanillat, i pel finestró del furgó podia veure el pare que feia que no amb el cap i la mare que plorava damunt la vorera, i que va estar dos dies al calabós fins que li van fer un judici ràpid, sempre li feien judicis ràpids, i va haver de complir un any i tres mesos de presó —va sortir abans del que li tocava, per bon comportament— per intent d’homicidi. No tot havia estat dolent, tanmateix, afirmava en Paco, perquè l’estada a la presó li havia servit per desintoxicar-se, i d’aleshores ençà ja no havia tornat a esnifar cocaïna, tot i que l’alcohol no, que no l’havia deixat, i això li havia costat dos anys sense carnet de conduir. I per aquest motiu, el més pràctic era que fos ell qui es desplaçés fins als xalets del Verí a restaurar les portes i les persianes, rascar i untar, i també algun moble, tot i que, a ell, el que li agradava era fer talla. «Talla? Talla de què?», va preguntar na Bali. «Talla de fusta», va contestar en Paco. «Per a això em vaig preparar, jo», va afegir, i na Bali va esclatar en rialles i repetia: «Preparar, es va preparar». Aleshores en Caminada va dir que estava molt bé la feina que feia en Paco, i que amb el temps podia arribar a tenir

un taller de talla. I en Paco, circumspecte, va respondre que feia més de deu anys que el tenia, el taller, però que no l'havia cuidat gaire.

El va interrompre na Bue, que sortia de la part dels tatuatges (de «l'obrador», com li agradava dir-ne a na Vera), de fer-se'n un: tres roses amb les punxes sagnants a l'espatlla dreta. El vermell de les roses i de la sang ressaltava damunt la pell negra de na Bue. «Et queda fantàstic», ho va celebrar na Bali. Na Vera, que era l'autora de l'obra d'art, va sortir de l'obrador estarrufada com una gallina, disposada a rebre elogis ella també per la seva feina. Els va rebre, a càrrec meu, d'en Caminada, de na Bali i d'en Paco. Fins i tot en Miro va somriure i es va aturar un moment de servir cerveses i xupitos. «Un altre tatuatge, Bue?», va preguntar. Na Bue va obrir els braços i va girar damunt ella mateixa. Duia només una camiseta sense mànigues i uns pantalons curts i se li veien els tatuatges que tenia entre els omòplats —un petit bou, en honor al seu nom, de color rosa— i al panxell de la cama esquerra —un Cor de Jesús, en honor a la seva mare, que n'era devota—, a més del que s'acabava de fer. «Encara em queda molta superfície disponible», va contestar a la pregunta d'en Miro. «M'inspira, és la meva musa», va cloquejar na Vera. «No t'agrada, la negra?», em va xiuxiue-

jar en Caminada a cau d'orella, i va esclafir el riure. En Paco li va demanar a na Bue si li podia fer una foto amb el mòbil, perquè esculpiria, a partir de la seva imatge, una marededeu negra i tatuada: la faria amb fusta d'ullastre, que era la més resistent, com la mateixa Bue. Na Bali va tornar a riure, i jo vaig tornar a pensar que tenia un riure ben bonic.

Al matí següent, la banda sonora mentre posàvem l'arnès i la corretja era el Concerto grosso en re menor de Telemann. Escric «posàvem» perquè rarament na Taylor em permetia que li col·loqués l'arnès de manera tranquil·la i convinguda, com fan la majoria de gossos. Per a na Taylor, enredar amb l'arnès formava part del ritual del passeig: del passeig matinal, només, perquè després, quan sortíem d'horabaixa, no ho feia. El cas és que començàvem el dia repetint la mateixa maniobra: jo estenia l'arnès obert damunt el terra de la galeria de casa, i mirava d'atreure-hi na Taylor perquè hi fiqués les potes, o si més no una de les potes, del davant. Aleshores era el moment de passar-li l'arnès amunt, o de mirar de ficar-hi la pota que n'havia quedat fora, cosa que no era tan fàcil, atesa la seva habilitat per esmunyir-se i deixar-me amb

l'arnès a les mans. «Taylor, cussa idiota», li deia jo, i ella m'observava amb la displicència de qui s'agrada en una determinada situació i l'allarga. Era bo per a mi posar-me música, com el concert de Telemann, fins que aconseguia completar la maniobra, cloure les tanques de l'arnès i subjectar-hi la corretja. Podien passar entre un i sis minuts, segons el dia, i ho sé perquè vaig arribar a comptar-ho amb el rellotge. De vegades fins i tot tenia temps de prendre alguna nota. Aquell dia, per exemple, mentre na Taylor feia el ronso davant l'arnès, vaig apuntar a un paper d'un compte del súper (sempre he escrit notes als comptes del súper) una cosa que li havia sentit dir feia uns dies a qualcú, en algun lloc, i que m'havia tornat a la memòria: «No són els morts, que fan nosa».

A causa de la pols africana, l'aire i la llum del sol s'havien convertit en un oli que irritava els ulls i s'engorgava al coll. Vam prendre cap amunt com cada dia, per arribar al Parc de la Ribera, tot i que dir-ne parc no deixava de ser un excés de bona voluntat. En realitat es tractava d'un pinar que havien tancat amb trams de paret de marès, alternats amb d'altres de reixeta. Estava envoltat per una successió de blocs de pisos, als baixos dels quals es multiplicaven les botigues de souvenirs, els locals de tatuatges i les barres americanes, que

descansaven de dia i obrien de nits. Al fons, una platja desmaiada i sense relleu.

Com a pinar, el del Parc de la Ribera també era lleig. De pins n'hi havia molts, i espessos, però en comptes de lluir se'ls veia macilents, massa prims, i el terra del parc era una extensió d'arena sembrada de pinyes i encatificada amb fullaca de pi. Les arrels dels pins s'estenien fins més enllà dels límits del parc i aixecaven grops a les voreres i al paviment. El conjunt desprenia deixadesa. Molts només utilitzaven el parc com a drecera per arribar al centre comercial que hi havia a la part oest, o bé com a punt de trobada estratègic, sobretot de matinada. De nit el parc estava tancat però era fàcil saltar-ne les parets, i la reixeta estava esbotzada en més d'un tram i mai l'ajuntament es va prendre la molèstia de reparar-la. En general, l'ajuntament i les autoritats no es prenien mai cap molèstia amb Bellavista: tothom hi construïa, hi mercadejava, hi delinquia i hi entrava i en sortia com li venia de gust. Si algú arribava a Bellavista i tenia problemes amb la policia, volia dir només que no era prou ric per subornar-los amb diners, amb droga o amb prostitutes.

A mi m'agradava la zona infantil. Amb la temporada turística s'hi instal·laven, al Parc de la Ribera, unes atraccions que incloïen uns ca-

vallets, un quiosc on es podien pescar ànecs de goma i un castell de llits elàstics, per pegar-hi bots. A un racó d'aquell espai hi havia un bust amb peanya dedicat a un prohom feixista, un de tants monuments de la dictadura que encara pervivien, però ningú en feia cas. Na Taylor i jo solíem arribar a l'hora que els homes que operaven els cavallets posaven en marxa la maquinària. Eren un home gras i un altre de magre, que fumaven constantment i que tenien aspecte de poca salut, com sol succeir amb els homes que treballen a les atraccions infantils.

Quan els cavallets es posaven en funcionament, sonaven pels altaveus unes botzines enregistrades i, tot just a continuació, alguna cançó de moda, i s'encenia una considerable parafernàlia de llums de colors. En dic cavallets, però el que hi havia en aquella roda eren rèpliques a escala menuda de cotxes i camions, cadascun d'ells amb cabuda per a un o dos infants. Tan aviat com sonaven les botzines, es produïa un moviment d'infants i pares que s'apropaven, atrets per les llums i la musiqueta. M'agradava comprovar que el sistema per colcar a l'atracció no havia canviat en les quatre dècades que havien transcorregut des de la meva infantesa: es tractava d'adquirir una fitxa que donava dret a un viatge. «On va?», pregunta-

va una veu que encara no xerrava clar, quan tots els infants havien pujat al seu cotxe o al seu camió i s'hi havien acomodat. «Enlloc», responia la mare, «l'has de donar al senyor, quan passi». L'home gras venia les fitxes i el magre les arplegava, funcionava d'aquesta manera. «Quan es posa en marxa?», preguntava una altra veu de criatura. L'atracció es deia Rally 3000 —són curiosos els detalls que reté la memòria— i era molt bonica, amb colors vermells, blaus i blancs, i una sanefa a la part superior amb dibuixos d'animals i personatges de Disney.

Després na Taylor es va començar a moure per damunt l'arena amb certa inquietud: senyal que es disposava a defecar, com solia fer quan passàvem pel Parc de la Ribera. El gest quotidià de treure la bosseta, posar-me-la a la mà a manera de guant i recollir els excrements em va suggerir, just aquell dia, uns versos que vaig retenir en una nota mental. Deien: «L'illa m'és igual. / Pots enfonsar-la però després sura, / com una merda». No mereixien ser recordats, però el fet és que sé que ja no em fugiran de la memòria.

Els crits dels infants arribaven mesclats amb la música dels cavallets i una olor agradable, de plàtan madur. Na Taylor em mirava amb un punt de compunció, com si em demanés disculpes per

obligar-me a fer aquella feina. Era de bona pasta, na Taylor, i això, paradoxalment, ens generava més d'un conflicte: alguns no esperaven que un animal tan gros pogués tenir intencions amistoses, i reaccionaven amb por. Era lògic, no vull dir una altra cosa. Ho pensava mentre dipositava la bosseta amb els excrements a la paperera per a mascotes que, curiosament, a algú se li havia acudit d'instal·lar al Parc de la Ribera. Aquella paperera posava encara més en evidència les mancances que havíem de sofrir els usuaris del parc, pel que feia a la neteja. Les llaunes i les botelles de cervesa, de refrescos o de begudes isotòniques, les llosques i puntes de cigarret, els paquets buits de tabac, les capsas de pizza amb restes de menjar, els tampons, els condons i les compreses usades s'acaramullaven en petits abocadors disseminats arreu del parc. Encara havíem d'agrair que anys enrere se n'hagués fet sortir els ionquis, que d'aleshores ençà acudien a punxar-se a les pistes del frontó i el tennis, tres carrers més enllà. Però igualment el lloc era hostil per als usuaris dels llits elàstics, per als afeccionats a la pesca d'ànecs de goma i per als tripulants dels cotxets del Rally 3000. També, no cal dir-ho, per als contemplatius passejadors de gossos. Però comptàvem, això sí, amb una esplèndida paperera per dipositar-hi els

residus de les nostres mascotes, a pesar que l'havíem de compartir amb tots els que la usaven com a cendrer.

De sobte va aparèixer en Kiwi, el yorkshire nan que desmentia els problemes de sociabilitat de na Taylor. En Kiwi no podia pesar gaire més d'un quilo, pels quasi quaranta que feia na Taylor. Devia el nom al seu aspecte, arrodonit i pelut, amb un serrell que li tapava els ulls i que efectivament feia pensar en la fruita. Posar-li aquest nom havia estat un encert de la seva mestressa, una jove morena, simpàtica, que parlava en castellà amb accent de Còrdova. Quan ja feia temps que ens saludàvem, obligats per l'amistat que es professaven els nostres gossos, em va semblar que ja era tard per demanar-li com es deia. Ho hauria d'haver fet abans, pensava, i demanar-li-ho ara seria descortès. D'aquesta manera em vaig quedar sense saber com es deia, i ella tampoc va saber mai el meu nom, probablement pel mateix motiu. Quan ens trobàvem, en Kiwi es posava tan content que es tirava d'esquena damunt l'arena del parc, panxa enlaire, i na Taylor el llepava i li feia pessigolles amb el morro. Més d'una vegada en Kiwi arribava a orinar-se al damunt, a causa de l'alegria i l'excitació que li agafava. La mestressa d'en Kiwi i jo somrèiem, i sovint na Taylor deixa-

va un moment de banda el seu amic, s'acostava a la mestressa i la saludava també. Dreta, era quasi tan alta com la noia, i li posava les potes del davant damunt les espatlles, i això feia riure la mestressa d'en Kiwi. «És l'amiga de tothom, na Taylor», solia dir. També recordo que un dia em va preguntar si li havia posat Taylor per la Taylor Swift. «Per qui?», vaig preguntar jo. És cert que en aquell moment desconeixia de qui em parlava, però penso que vaig quedar com un individu antipàtic.

Ens vam acomiadar, vam deixar enrere l'àrea infantil i la glorieta que servia de terrassa a dues cafeteries i ens vam disposar a abandonar el Parc de la Ribera. A la sortida, ens vam haver d'aturar per deixar passar un minusvàlid en una cadira de rodes elèctrica que duia quatre banderes espanyoles, dues al davant i dues al darrere. Davant nostre, al final del pendís que feia el carrer, encaixats entre els blocs de pisos, s'entreveïen un tros d'horitzó, diluït dins el cel granulat, i una llenca de mar llisa i pastosa. Va ser aleshores que vaig decidir caminar una estona més, en direcció a la pedrera.

Sortint per un dels vials de servei que connectaven el nucli urbà amb l'autopista, es passava pel costat de la pedrera, que d'un temps ençà sortia

amb freqüència als mitjans de comunicació locals, perquè se'n queixaven els veïns. Davant de les cases on vivien, i en altres punts que fossin visibles des de l'autopista pels cotxes que hi passaven, havien penjat pancartes amb eslògans: «Volem respirar», deien, i més coses per l'estil. Eren missatges concisos i angoixats. Denunciaven que la pedrera operava com a planta de sòl-ciment sense tenir els permisos necessaris per fer-ho; a més, a la planta d'extracció s'hi feien també, d'amagat, tasques de trituració. S'hi capolava de tot: ferros, filferros, enderrocs, uralita, electrodomèstics, piles, qualsevol cosa. Tot el dia hi entraven i en sortien els camions que hi duïen runa i que se'n tornaven carregats amb pols de ciment: la mateixa pols que s'escampava pels voltants i ho tapava tot, cases i conreus, amb gruixos de fins a dos dits. També es filtrava dins la terra i diluïa metalls pesants polvoritzats dins l'aquífer que donava aigua a tota la zona. A la llarga, això suposaria l'enverinament de l'aigua consumida pels veïns de Bellavista. Tanmateix, amb deu anys que passessin n'hi hauria prou per difuminar responsabilitats. Els governants ja no serien els mateixos, els empresaris haurien invertit els diners, o els tindrien en algun paradís fiscal, i els morts serien morts. Els denunciants eren un grup de particu-

lars que vivien en cases a banda i banda d'una autopista, és a dir, ningú. O menys que ningú. La cobdícia dels conciutadans —fins i tot d'aquells que, a la pedrera, no hi tenien res a guanyar— era més poderosa que les seves reclamacions. Vaig contemplar el forat de la pedrera, un cràter invertit d'unes dimensions que reduïen les dues excavadores que en pujaven i baixaven les parets a les mides de dues joguines. Si aquell cràter mai arribava a escopir foc, ho farà dins el ventre de la terra. Cremarà l'illa per dins i en rostirà l'ànima. I de l'interior del cràter en sortiran els gegants, que hi han viscut adormits durant milers d'anys damunt els seus llits de plaques tectòniques, i tornaran per regnar damunt la Terra.

Vam passar de llarg la pedrera i les cases, i també un camp de golf que hi havia a tocar de l'autopista, i vam continuar una bona estona, fins que vam arribar a un caminal sense asfaltar. A mesura que el seguïem s'anava esmorteint la remor del trànsit, que en un moment o altre va deixar de sentir-se. El caminal feia una mica de pujada, i d'allà dalt, tot i que encara vèiem els edificis i la mar, Bellavista apareixia llunyana i borrosa, un miratge, una incertesa.

Com que no es veia ningú a prop, vaig treure la corretja a na Taylor, que es va posar a córrer,

contenta. Al voltant nostre hi havia finques, sembrers, parcel·les que havien estat de conreu. La majoria es veien abandonades, envaïdes per les herbes; unes poques, llaurades i sembrades d'arbres fruiters, tenien encara qui se'n cuidava. De tant en tant apareixien detritus tirats a les voreres: envasos de brioixeria industrial, paquets de cigarrs buits. També ens vam topar amb dos petits abocadors, un de mobles i runa, i un altre d'electrodomèstics vells. La quantitat d'aquests rastres es reduïa a mesura que continuàvem la marxa, i descobríem que el caminal es ramificava en una petita xarxa de camins, dibuixats d'acord amb els perímetres de les finques. Algunes d'aquestes finques no tenien casa; a d'altres havien ampliat antigues casetes d'utensilis per convertir-les en habitatges, o hi havien construït xalets, sempre il·legalment. Algunes d'aquestes edificacions es veien habitades, tot i que la majoria devien servir als seus propietaris com a segones residències, llocs on passar caps de setmana, o bé on organitzar dinars o festes. Vaig intentar fer memòria de quant de temps feia que no anava jo a una festa o a un dinar amb gent, i em va sorprendre perquè vaig aconseguir recordar-ho i feia encara més temps del que m'hauria pensat. Vaig veure que na Taylor sortia del camí i es ficava dins una de les parcel·

les, hi havia un sembrat alt —crec que era blat— i la vaig perdre de vista. La vaig cridar perquè tornés cap a mi: va fer com si no em sentís, però vaig veure, a mitja distància, unes perdius que sortien volant, i em va fer gràcia que na Taylor precisament, la més casolana de les gosses, intentés exercir de caçadora. La vaig observar com tornava: va agafar un lateral de la parcel·la, on no hi havia res sembrat, i es va posar a córrer ben de pressa, ple-tòrica. Damunt nostre, no gaire amunt, una milana sobrevolava parsimoniosa l'indret a la recerca d'algun poll o d'algun conill que li servís de presa. La lentitud amb què es movia li concedia misteri, com si en comptes de volar estigués penjada del cel, o d'ella mateixa.

Allà, als camins, també hi feia calor, però no era pesada com a Bellavista, amb la gentada i la proximitat del mar. Hi feia bon estar i era agradable caminar sense meta, només pel gust de seguir caminant. Vam trobar una finca amb el portal tancat: tenia una reixa desmesuradament alta i ostentosa, i un sistema de seguretat per càmeres anunciat als quatre vents. A banda i banda de la reixa s'aixecava un mur amb pilastres, i un rètol amb un fons de flors de lis i unes lletres daurades que deien: Bellavista Club Privé. Bellavista, platja i balneari, era el racó de l'oci dels europeus joves,

pobres i borratxos, i també dels europeus vells, rics i viciosos.

Em va arribar el so dels picarols d'unes ovelles, i al cap d'uns moments les vaig veure, de lluny, que pasturaven dins un sementer. Ja ho sabia, que hi havia ramaders i pastors a prop de Bellavista, però igualment la trobada em va fer gràcia, perquè em va transportar a certs moments de la meva infantesa.

Tot d'una, van aparèixer dos gossos que van anar directes cap a na Taylor. Em vaig maleir uns instants per haver-la deixat a lloure amb tanta despreocupació. Vaig pensar que hi podia haver brega, i la vaig tornar a cridar. Ella, però, va fer cas omís: estava aturada en un revolt, al costat d'un esbaldrec de la paret seca que tancava la finca, i la seva atenció estava concentrada en els dos nouvinguts, que s'hi van acostar i es van posar a ensumar-la.

«No passi ànsia, són mascles i la seva és femella», va dir una veu d'home. El pastor era un home menut i prim, la gorra al cap i el puret a la boca, com si volgués representar un arquetip. Se'm va acostar: la gorra era de propaganda d'una marca de pinso, i duia una petita arracada a una orella. «Els mascles i les femelles no es barallen, i com que tampoc és temps de zel, no hi ha problema»,

va somriure. «Pau! Miquel!», va cridar, i els dos animals immediatament varen creure i varen anar al seu costat. Na Taylor també va venir cap a mi i la vaig rebre agafant-la per les galtes i remenant-li el cap. «M'has fet passar ànsia, Taylor», vaig dir. Em va divertir que els gossos del pastor es diguessin Pau i Miquel, i li ho vaig comentar. «La seva cussa també té nom de persona, no?», va contestar ell, somrient. Em vaig quedar parat perquè tenia raó, però me n'havia oblidat.

El pastor es deia Ramon, i crec que li vaig caure bé perquè em va moure conversa. Em va explicar que tenia seixanta-vuit anys, dels quals n'havia passat més de seixanta pasturant les ovelles per aquell redol. Havia viatjat en dues ocasions, una a Màlaga i una altra a Roma, les dues vegades a causa d'una dona (però no la mateixa dona, va voler puntualitzar). També em va felicitar pel que va qualificar, en referència a na Taylor, com «una cussa ben educada». «Gràcies», vaig respondre, i em vaig interessar per en Pau i en Miquel, que, a banda d'estar atents al mínim gest d'en Ramon, eren dos gossos afectuosos i simpàtics. «Són border collies», em va informar l'home. «Abans sempre teníem cans de bestiar, però aquests també són molt bons». Mentre ell parlava, en Pau, en Miquel i na Taylor es feien festes.